2010 Türkiye'de JAPON YILI olarak kutlanıyor

Hazırlayan: **Gülder Demir** *gulder.demir@dunya.com)*

2010 Türkiye'de Japonya Yılı

Abdülhamid'in emriyle Japonya'ya doğru yola çıkan **Ertuğrul Fırkateyni,** 1890'da Yokohama Limanı'na varmıştı. Üç ay Japonya'da kaldıktan sonra ayrıldı ve **Japonya açıklarında bir tayfuna yakalanıp battı.** Bu facia Türkiye ile Japonya arasındaki derin bağın ilk adımlarından biri oldu. Ertuğrul Fırkateyni kazasının 120'nci yıldönümü olan 2010 Türkiye'de Japon Yılı olarak kutlanıyor.

Uluslararası ekonomik ilişkiler bir sanattır. Her ülkenin tarihi geçmişi, kültürü, gelenek ve görenekleri iş ilişkilerine bire bir yansır. Ve bu kültür ortaya kalıcı ekonomik ilişkiler çıkardığı gibi, yıkıcı ilişkilerin de temelini atabilir. 2. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkan Japonya bugün yaklaşık 100 milyar dolar gibi çok büyük bir dış ticaret fazlasıyla bir dünya devi oldu. Japonya bu başarıya nasıl ulaşmıştı? Dünyanın diğer ülkeleri, gözlerini Japonya'ya çevirdi ve başarının sırrını araştırmaya başladı… Çok geçmeden de sır keşfedildi. Savaşta tüm kaynaklarını tüketen Japonya'nın bir "dünya devi" haline gelmesinin ardında yatan sır; toplam kalite yönetimiydi. Temelleri 1930'larda atılan ve uzun süre unutulan bu sistem, Japonların elinde neredeyse bir "mucizeye" dönüşünce, yeniden keşfedildi. Toplam kalite yönetiminin uygulayıcılarına göre, şartlar yerine getirildiğinde değişen dünya koşullarına uygun ve dünya ölçeğinde başarılı şirketler oluşturulması hayal değil.

Bu hayali gerçeğe dönüştüren Japonların uzun vadeli ekonomik fırsatlara ve geleceğe eğilimini de ortaya çıkaran koşullar yine kültürel görüşlerinde yatıyor. Bu görüşü Japonların çizgi roman kahramanı Kudo şöyle dile getiriyor: "Evde değişen pek bir şey yok… Bence iyileri ve duyguları dengelemeye başlayınca, hem insanlar, hem ülkemiz zenginleşecek."

Osmanlı İmparatorluğu'na ait Ertuğrul Fırkateyni'nin Japonya'yı ziyareti ve ardından yaşanan felaketle başlayan Japon-Türk dostluğu 120 yaşına girdi. Gerek Ertuğrul Faciası, gerekse İran-Irak savaşı sırasında THY uçağının Japonları kurtarması gibi iki ülkenin dostluğunu sembolize eden ünlü tarihsel sahneler iki ülkenin yollarının kesiştiği tek nokta tabiî ki değil... Sonuçta her iki olayda da ortak olan, zor şartlar altında hiçbir paye ve karşılık beklemeksizin, yakınındaki insanları gönüllü olarak kurtaran her iki ulusun atalarının gösterdikleri cesaret ve vefa kültürü.

Türkiye'ye gelen Japon turistlerin sayısı her yıl artarak 160 bine ulaşmış olup Japon yatırımcılar da Türkiye'deki faaliyetlerini arttırarak sürdürmekte. Ayrıca Demiryolu Boğaz Tüp Geçişi Projesi, Kaman Kalehöyük Arkeoloji Müzesi'nin inşası projesi gibi geleceğe yönelik sembolik projelerin sayısı da her geçen gün artıyor.

İçinde bulunduğumuz 2010 Japon Yılı vesilesiyle iki ülkenin karşılıklı güvene dayalı ilişkileri temelinde daha fazla alanda ortak hedefler belirlemeleri, mevcut dostluk ve işbirliğini geliştirmeleri, yeniden yapılandırmaları için büyük bir fırsat…

MİTSURU HORİGUCHİ:

“Türkler kadar **Japonlara yakın** millet yok„

Türkiye’de 2010 Japon Yılı olarak kutlanıyor. Bu vesileyle, Japonya’nın İstanbul Başkonsolos Vekili Mitsuru Horiguchi ile Türk-Japon ilişkilerini ve yıllara dayanan dostluğu konuştuk. Horiguchi, Türkiye’de görev yaptığı yıllar içinde ülke insanını ve alışkanlıklarını çok iyi kavramış bir diplomat. Onunla sohbet ederken Japonları neden sevdiğimizi çözüp, ilişkilerimizi nasıl geliştirebileceğimizi sorguladık:

İstanbul’un herkes için çok güzel bir şehir olduğunu söyleyen **Japonya’nın İstanbul Başkonsolos Vekili Mitsuru Horiguchi,** “Dünyayı çok gezdim ama Türkler kadar Japonlara yakın millet görmedim” dedi. Horiguchi, 2010 Japon Yılı nedeniyle Türkiye’de çok güzel sanatsal etkinlikler düzenlendiğini, böylece iki ülke arasında kültürel alanda bir sinerji oluştuğunu, özel kuruluşlar arasında alışverişler yapıldığını vurguladı.

Japonya, yaşanan küresel ekonomik krizden ne ölçüde etkilendi?

Japonya’da finans sektörü, küresel ekonomik krizin patladığında 2008 Eylül ayında iyi durumdaydı ancak Türkiye gibi Japonya da bu krizden fazlasıyla etkilendi. Çünkü finans kötü değildi ancak Japonya ekonomisi 20 yıldır yerinde sayıyor ve kendi kendini yenilemeye çalışıyor. Şimdi Japonya’da 30-40 yıldır ekonomide başarıları devam eden sistem kabuğunu kırmaya çalışıyor. Teknolojide çok ileri gitmiş, otomotiv, elektronik, optik sanayinde çok başarılı, devamlı iç pazara yönelik rekabeti olmuş olan Japon şirketleri yeni döneme hazırlanıyorlar. Bugüne kadar Japonya iç piyasada rekabet içindeydi. Yani cep telefonu, dünyanın en iyisi, ama dünya pazarında yok, Nokia var. Artık, Japon piyasasının doyma noktasına geldiğini ve nüfusun yaşlandığını görüyoruz. Gençler fazla olmayınca yeniliğe açık olunmuyor. Gençler de çocukluklarından beri varlık içinde yetiştiğinden mallara karşı fazla talep olmamakta. Türkiye’de ise gençler iyi araba ister, parası olmayanlar bile sırf gösteriş için çok iyi araba satın almaya çalışır. Dolayısıyla Türkiye’de mallara, yeni ürünlere büyük bir talep doğuyor. Günümüzün Japon gençleri ise arabaya sahip olmasak da

>>Japonya’nın İstanbul Başkonsolos Vekili Mitsuru Horiguchi: “Japonya’nın içinde yaşamadan, Japonya’yı tanımadan, Japonları tanımadan Japonya’yı öğrenemezsiniz. Onun için Japonya’dan neler götürülür, Japonya’ya neler gider, o konuda da bir şey diyemezsiniz. 40-50 yıldır Japon şirketleri Türkiye’de, çok ofisler açtı. Türklerin hemen hemen yok gibi, birkaç tane. Türkler daha yeni yeni Japonya’yı keşfediyor.”

olur, ihtiyaç olduğu zaman arabayı kiralarız diyor. Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerle, Japonya başta olmak üzere yaşlanan, gelişmiş ülkeler arasındaki fark bu. Japon şirketleri, Japonya'ya yönelik çalışamaz hale geldiler. Eskiden Japonya yetiyordu şimdi yurtdışına Çin'e, Hindistan'a, Türkiye'ye, Rusya'ya, gelişmekte olan ülkelere yöneldiler.

Japon şirketlerinin yeni pazar arayışlarına Ortadoğu pazarları da dâhil mi?

Var tabii. Mesela DEİK'te Türk-Japon İş Konseyi Yürütme Komite toplantısı düzenlendi ve bir sürü gündem arasında "Üçüncü ülkeler ile nasıl işbirliği yapılır?" konusu tartışıldı. Ortadoğu'da, Orta Asya'da, Afrika'da, Balkan ülkelerinde, bunlardan bir tanesi Irak dendi. Çünkü Irak'ta Japonlar çok tutuluyor. 80'li yıllarda Irak pazarının neredeyse % 50'si Japonların elindeydi ve Iraklılar Japonlara güvenirler. Türkiye de bu 20 yılda çok büyük bir atılım yapınca artık partner olma zamanı geldi ve Irak pazarına birlikte girelim düşüncesi oluştu.

Japon şirketleri Türkiye'de yapılacak olan nükleer santral konusuna yaklaşımları nedir?

Japonya başlı başına atom bombası yiyen bir ülke olmasına rağmen, nükleer santral yapımında çok gelişti. Bazı Avrupa ülkeleri riskli görüyor, yapmıyoruz diyor ama Japonya'da öyle bir durum yok. Japonya'nın hiç yer altı kaynağı olmadığı için nükleer santral yapmaya devam etmek zorunda. Türkiye nükleer santral yapımında Rusya ve Kore ile anlaştı. Üçüncü bir nükleer santral için belki Japonya ile anlaşma yapılabilir. Bu konuda Japonya Türkiye ile çalışabilir diye düşünüyorum. Ancak Türkiye'deki nükleer santral anlaşmalarında Japonya'nın biraz sıkıntısı var. Japon şirketleri çok çok ciddi oldukları için standardizasyon (standartlaşma) konusunda tam anlaşma olmadan adım atamıyor. Türkiye hükümeti bir nükleer enerji projesi isterken baştan sona devretmek istiyor. Japon şirketlerinde baştan sona yapan bir şirket yok. Bunu temin ederiz, şunu temin ederiz ama parça parça.

Japonya, İstanbul'a yapılması düşünülen üçüncü Boğaz Köprüsü'nün yapımına talip olacak mı?

Aslında ben üçüncü köprüye pek sıcak bakmıyorum çünkü ormanlarınız gidecek, İstanbul'un akciğeri gidecek diye ben üzülüyorum. Fakat benim üzülmem bir şey ifade etmiyor, üçüncü köprü yapılacağa benziyor. Üçüncü köprüyü bir Japon şirketinin alma şansı az diye düşünüyorum. Üçüncü köprünün teknolojisi Japon şirketlerine özgü bir şey değil. Herhangi bir ülke, örneğin Hindistan da, Çin de yapabilir. Ama Marmara Köprüsü, Yalova Körfezi'ne yapılacak olan köprüyü Japonya yapabilir. Bir, deprem bölgesinden geçecek, iki, birkaç tane ayağı olan çok uzun bir köprü olacak. O teknoloji de Japonya'da var.

2010 Japon Yılı olması nedeniyle Türkiye'de neler yapılması düşünülüyor?

Birçok etkinlik düzenlemekteyiz. En büyüğünü 3 Mayıs 2010'da İstanbul Çırağan Sarayı'nda "Türk-Japon Dostluğu Kutlama Töreni" olarak gerçekleştirdik. Ancak bizimle çok iyi geçinen dostlarımızın bir kısmını çağırabildik. Onun için 25 Kasım'da Türk-Japon Ortak İş Konseyi toplantısı olacak. Buna binlerce kişiyi davet etmeyi düşünüyoruz. Yani "Friends of Japan" diye Japon dostlarının tamamını ve ona şimdiden hazırlanıyoruz. Daha 5 ay var ama bizce çok az kaldı. Türkler gibi son iki üç hafta içinde hazırlık yapmıyoruz, 5-6 ay, bir sene sonrası için hazırlıklar yapıyoruz. Japon stili bu, siz sıkılırsınız ama bizim için 5 ay çok az bir süre. Kimleri çağıracağız? Japonya'da okumuş olan üç bin tane Türk arkadaşımızı, Japonya'ya yakınlık gösteren gazetecileri çağırmak istiyoruz ve Japon yılının kapanışını da oraya denk getirip geleceğe dönük mesajlar yazmayı düşünüyoruz. Japonya ile dostluk elçisi olan Hadise'nin Belçika'dan çağırılması organizasyonda var. Japonya'yı çok seviyorsunuz, biz de sizi çok seviyoruz, bunun için çok tutulan şeyler yapmaya çalışıyoruz. Ayrıca Japonya yılı olması nedeniyle çok güzel gruplar geliyor. Böylece kültürel alanda bir sinerji oluşuyor ve bu daha çok devlet arasında değil özel kuruluşlar arasında oluşuyor, ticari alışverişler yapılıyor.

Türk ile Japon kültürlerinin benzeştiği yanlar neler?

Japonya'yı bilmeyen bir Türk, "Biz çok benziyo-

ruz, geleneklerimiz çok benziyor" diyor. Çok farklılık sayabilirim ama sonunda bazı önemli benzerliklerimiz var. Çok farklı yaşıyoruz ama duygular konusunda çok benziyoruz. Buna bir örnek, kamikaze ve Çanakkale Savaşı'nın benzerliğini verebilirim.

12. yüzyılda Moğollar, Japonların 12 bin yıldır yaşadıkları toprakları fethetmeye binlerce gemiyle gelirler. Japonlar Moğolların karşısında Japonların yapacak bir şeyi yok, tarihlerinde ilk defa kaybedecekler. Tam o sırada Japonya'da meşhur tayfun kasırgası olur ve Moğolların bütün gemileri batar, Japonya kurtulur. Biz ona "kamikaze" deriz. Japoncada "Tanrı rüzgârı" anlamına gelir. Anlamı da, hiç olmayacak şeyler olur ve insanları kurtarır. Japonların, 1941'de başlayan 2. Dünya Savaşı'nı kaybedeceğinin anlaşıldığı1945 yılında, Amerikan donanmasını Japonya'ya çıkarma hazırlığı içindeyken kamikaze ile durdurduğumuz bilinir. O donanmayı Japonya'ya yaklaştırmamak için yaşları 18 ile 24 arasında değişen toplam bin 500 Japon genci intihar uçaklarıyla donanmanın üzerine gitmiştir. Onların son mektuplarını internette okudum. Korkunç bir his var. Her birinin ortak noktası anne-babaya "İyi ki beni dünyaya getirdiniz, geride kalan hayatımın 30 yılını ben size hediye ediyorum" deyip teşekkür ediyorlar. Türklerde anne ve babaya çok büyük sevgi/saygı var. Kamikaze denilince deli olmuşlar, kendilerini ölüme atıyorlar sanılıyor. Çanakkale Savaşı'nın benzerliği de burada. M. Kemal Atatürk "Savaşmayı değil ölmeyi emrediyorum" diyor. Çünkü Çanakkale kaybedilirse düşmanlar İstanbul'a Anadolu'ya girecek, askerlerin ailelerini, sevdiklerini öldürecek. Onun için askerler seve seve ölmeye gidiyor. Bu konuda duygusal benzerliğimiz çok. Dünyayı çok gezdim ama Türkler kadar Japonlara yakın millet yok diyorum ve daima işbirliğimiz olsun istiyorum. Her konuda sanatta, ekonomide, hatta politikamızda zaten çok yakınız BM izlediğimiz politikalarda bunu görüyoruz.

Sizce, Türkiye ve Japonya arasındaki farklılıklar neler?

Japonlar bir şeye karar vermek için uzun süre bekler, geç karar verir ama verdiklerinde de çabucak uygular. Diğer yandan Türkler çok çabuk karar veren bir millet. Bence çabuk karar vermek çok iyi bir meziyet, bu yönünüzü beğeniyorum. Seçilen yol uzun sürecek gibi görünüyorsa siz daha kısa bir yola dönüyorsunuz. Bu bizden oldukça farklı. Biz Japonların zamana ihtiyacı vardır, ancak ondan sonra eyleme geçeriz. Tabii, bazen çabuk verilen kararların amaçtan sapabileceğini de unutmamak lazım... Japonlarla çalışmak alışıncaya kadar çok zor oluyor Türkler için. Türklerle Japonların çalışma tarzı çok farklı.Türkler işin hemen neticesini almaya çalışır, oysa Japonlar daha çok düşüne düşüne davranmayı tercih eder. Bu da Türkler ile Japonlar arasında pek uyumlu bir çalışma oluşturmuyor ama uyumlu çalışanlar artık tamamen Japon dostu oluyorlar, hep birlikte çalışmak istiyorlar. Japonlarda her şey programlı gidiyor ve çok uzun vadede, yani birkaç yıl içinde kazanalım diye bir şey yok. Japonlar ve Türkler, bu iki millet de insanlar arasındaki güvene değer veriyor. İki ülke insanı için de en önemli şey karşındakine güven duyabilmek. Bir insan yükselse de halk gibi davranmalı. Yani yükseldikten sonra "Ben artık yükseldim sizinle konuşmam" derseniz Türkiye'de dışlanırsınız, Japonya'da da öyle. Yükselse de halkın arasına inen kişi sevilir, sayılır, bu konuda da çok büyük benzerliklerimiz var. Zaten Japonlar Türkiye'yi çok seviyor. Yılda ortalama 150 bin kişi Türkiye'ye geliyor. Japonya'ya gelen Türkler ise 10 bin bile değil. Tokyo-İstanbul, Osaka-İstanbul arasında uçan THY'nın yüzde 90'dan fazlası zaten Japon. Japonya'ya vize uygulanmıyor.

> **"Japonlar ve Türkler,** bu iki millet de insanlar arasındaki **güvene değer veriyor.** İki ülke insanı için de en önemli şey karşındakine güven duyabilmek."
>
> **MİTSURU HORİGUCHİ**
> Japonya'nın İstanbul Başkonsolos Vekili

Dünyaca tanınan ünlü minyatür sanatçısı **Günseli Kato,** "Osmanlı demekten ve geçmiş yüzyıllardan söz etmekten ödümüz kopuyor. Japonya'ya kadar uzanan Uzakdoğu geçmişimiz hiç bilinmiyor. Mavi saçlarımla bunun mücadelesini veriyorum" diyor.

JAPONYA, kendisiyle **gurur duyan** bir ülke

İstanbul'da doğan Günseli Kato'nun resim çalışmaları 1974 yılında Prof. Dr. Süheyl Ünver'in Topkapı Sarayı Müzesi'nde yaptığı minyatür çalışmalarına katılmasıyla başlar ve iki yıl sonra Topkapı Sarayı Nakışhanesi Süsleme Sanatları Bölümü'ne atanır. Marmara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Resim Bölümü'nü 1980 yılında bitiren Kato, "Minyatür, hiçbir sanata benzemez. İnsanüstü bir çaba gerektirir. Gecenizi, gündüzünüzü, ömrünüzü ister. Derin tarih bilgisi ister ve en ufak bir hatanızı da affetmez" diyor.

Kato'nun gençlik yılları Süleymaniye, Topkapı, Beyazıt kütüphanelerinde minyatür aramak, tarih öğrenmekle geçer. "Japonların zengin yıllarıydı. İşadamları kurdukları vakıflar aracılığıyla tüm dünyadan geleneksel sanatlarla ilgilenen gençler arıyordu. Beni de böyle keşfettiler" diyen, Günseli Kato'ya burs teklif edilir. Japonya'ya gider. Ama okuduğu üniversitede öğrendikleri ona yetmez. İdeali Tokyo Güzel Sanatlar Akademisi'dir. Yabancı olduğu için üniversiteye girmesi imkânsızdır. Günlerce, aylarca kapısını aşındırır. Sonunda başarır. Üniversite, tarihinde ilk kez yabancı bir öğrenciyi kabul eder.

Kato, 1985 yılında Japonya'da İslam Seramik Sanatı Uzmanı Takuo Kato ile tanışır, onun atölyesinde seramik çalışmalarına başlar. Kato, öğrencisinin bu sanatı uluslararası düzeyde temsil edecek yetenekte olduğunu fark eder ve bildiği her şeyi öğretmeye başlar. Japonya'nın dört bir yanında açtığı sergiler, konferanslar, seminerler büyük beğeni toplar. Kato, 17 yılın sonunda Tokyo'da kendi adına açtığı bir minyatür okulu olan, artık herkesin tanıdığı ünlü bir sanatçıdır.

"Japonya'da Türklere karşı çok büyük bir ilgi ve sevgi var. Osmanlı'yı çok seviyorlar, bizim imparatorluk zamanımızı, İstanbul'u konuşuyorlar. Kültürümüzü seviyorlar. Şu andaki Türkiye'yi çok fazla bilmemelerine rağmen, geçmişimizi çok iyi bilen bir toplum. Gele-

neksel sanat üzerine çalışmam, onları çok mutlu ediyordu. Sürekli sergiler, konferanslar yapıyordum. Büyükelçilik çok büyük destek veriyordu, orada birçok sergim oldu."

Türkiye özlemi her şeyden ağır bastığı gün kızıyla birlikte Türkiye'ye dönüş yapan Kato, minyatür sanatının zorluklarını ise şöyle dile getiriyor:

"Minyatürü yeni bir yorum, bir tarz oluşturarak çağa aktarmak çok zor bir şey. Bunun için Türkiye'de eğitmen yok. Türkiye'de sadece sanat konusunda değil, bilmediği şeyden Türk insanı utanıyor. Öğrenmeye gidilmiyor, bunu öğreneyim, daha bilgili olayım denmiyor Türkiye'de. Doğu sanatının, Japon, Çin, Hint bütün bu kültürlerin üzerine çalışmalar yaptım. Türkiye'de geleneksel minyatürün ilgi görmeyeceğini biliyordum. Minyatürle modern resmi sentezlemeye, saraylara ait olan bu sanatı halkla buluşturmaya karar verdim. Bu teknikleri kimse bilmiyor. Bunun tekniğini birisi gelsin de öğrensin istiyorum. İnsan dört sene eğitim alıyor, hediyelik eşyada kalıyorsa, sanata çeviremiyorsa, bunu resme döndüremiyorsa, bunun gerçek tekniğiyle yepyeni, orijinal bir şey çıkaramıyorsa yazık değil mi bu eğitime? Türkiye'nin her yerinde üniversitelerde Geleneksel Sanatlar bölümü açıldı, hâlâ lale çiziliyor, hâlâ karanfil konuyor, hâlâ Levni minyatürünün bir parçası yapılıyor. Bunlar öğrenmek için yapılır ama eser olarak yapılmaz, bunu satamaz, ancak Kapalıçarşı'da turiste orijinal diye kakalar. Sanat ile zanaatı ayırmamız lazım. Türkiye'deki Geleneksel Sanatlar bölümünden binlerce öğrenci mezun oluyor, zanaatkâr oluyor, sanatkâr olamıyor. Zaten herkes sanatçı olmak zorunda değil ama içinden hiç olmazsa 3-5 tanesinin Türkiye'yi sallayacak, uluslararası boyutta bir şey yapabilecek insan olması lazım. Bu çocuklara eğitim vermek, kitap okumasını öğretmek, Türkiye'yi tanıtmak, tarihini öğretmek lazım. Tarih öğrenmeden, geçmiş öğrenilmeden çağdaş sanat yapılamaz."

Kato'dan resim alabilmenin çok özel şartları var. "Minyatür para kazandıran bir sanat olamaz. Bu işe bunu bilerek başladım. Maddi zenginliği hedeflemedim. Tüccar-ressam değilim. Cebi dolu olan herkese resimlerimi satmam. Atölyeme gelip 'bu kaça' diye soranları kibarca kovarım. Resim kişiye özel olmalı. Benden resim almak isteyen kişiyi, tanıyıp kişiliğine uygun bir eser sunmak isterim" diyor.

Günseli Kato, minyatür sanatının Japonya'daki yorumu, benzerlik ve ayrıştığı noktaları ise şöyle anlatıyor: "Minyatür demek geçmiş yüzyıllarda yapılmış minyatür eserlerin 9. yüzyıldan beri yapılan, Orta Asya'dan beri gelen o kültürün tıpkı aynısını yapmak minyatür

yapıyorum demek değildir. Bunun için bir sürü okullar var, bir sürü kurslar var. Birçok insan bunu yapmaya, denemeye çaba harcıyor ama bunu zamanımıza uygulayan, postmodern hale sokan, çağdaş bir şekilde yorumlayan tek sanatçı benim. Bunu gönül rahatlığıyla ve büyük bir kendine güvenle söyleyebiliyorum. Japonya ile Türkiye arasında bu konudaki benzerlik ve benzemeyen tarafları şöyle açıklayayım. Her şeyden önce Japonya kendisiyle gurur duyan bir ülke. Japonya kendine has bir kültürü olmayan, Kore ve Çin kültürünün birleşmesinden meydana gelen yeni bir yorum. Bunu da saklamıyorlar. Bizim kültürümüz ise Anadolu medeniyetlerinden itibaren 8 bin yılın bir özeti olması lazımken bu özeti bir kenara fırlatıp, sanki Avrupalıymışız gibi Avrupa kültürüyle yaşamak isteyen bir ülkeyiz. Bundan daha saçma bir şey olabilir mi? Japon bundan utanmıyor, Japon bunu yorumluyor, kendine has bir kültür ve boyut kazandırıyor. Benim en aşık olduğum, en beğendiğim, hâlâ hasret çektiğim olay bu. Bizim minyatürümüzle teknik aynı. Bizimkiler el yazması eser içerisinde kalmış, minyatür sanatı, diğeri bir saray sanatı. Tabi bunun yanı sıra Japonya'da keyif için yapılmış, bir sürü sanatsal boyutta minyatürler var. Ebadı küçük, o zamanı anlatan resimler. Japon saray için yapmış ama bunu halka yansıtmış. Şu yüzyılda Japonya'da herkes resim kursuna gidiyor. Yorumu kendi kültüründen çıkartıp, yepyeni yorumla yapıyorlar. Mimarlarından, kıyafet tasarımcılarından tutun sanatçılarına kadar kendi kültürlerine yapışmış, gurur duyan, 'Japonum ben' diyen bir millet olduğu için kültürle büyümüşler ve gelişmişler. Japon sanatçıları dünyada tanınıyor."

2010 Japon Yılı için maddi-manevi her şeyini ortaya koyan Kato, uzun süre Japonya'da yaşamış bir sanatçı olarak iki büyük olayı gerçekleştirmiş. Biri Japon Konsolosluğunda ve Taksim Meydanı'nda Japon Yılı kutlaması, ikincisi de Gaziantep Belediyesi'nin ve Zirve Üniversitesi'nin desteğiyle, Gaziantep'teki Japon Yılı kutlaması. Kato, "Japon Konsolosluğu, Japon Büyükelçiliği, Japon hükümetinden hiçbir yardım almadan bu işleri başardım. İstediğim de şuydu; ben manen onlara bir şey borçluyum. Uzun yıllar Japonya'da kaldım ve ismim de hâlâ Kato. Yaptığım işleri onlara borçluyum, onun bir ödemesi olarak bunu yaptım"